63ste Jaargang No. 5100 DAGBLAD Donderdag 1 Mei 1947

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit dagblad verschijnt dagelijks behalve 's Zondags; abonnementsprijs Bonaire en Curaçao 2 gld.; Aruba 2.50 gld.; Bovenwinden, Suriname 2.50 gld.; en het buitenland 3 gld.

REDACTIE: Tel. 1858; P. bus 8 Willemstad Adres: Consciëntiesteeg 27.

Uitgeefster en Administratie [illegible] steeg 29, telefoon 1550; Postbus 80, Willemstad N.W.I. Voor Aruba: J. E. Croes, Postbus 14, Oranjestad: tel. 38.

Truman en Aleman zijn tevreden

Reeds gevechten tussen Soendanesen en Republiekeinen

Voor Schacht 8 jaar geeist

BEZOEK VAN ALEMAN.

De Noordamerikaanse kranten wijzen erop, dat toen de koning en koningin van Engeland in 1939 op bezoek kwamen er een half millioen mensen op de been was en het is alléen een Noordamerikaan namelijk generaal Eisenhouwer, die bij zijn aankomst in 1945 door nog meer werd begroet. Truman schudde Aleman de hand toen hij voor een rit per auto door Washington het Witte huis verliet. De avond werd door gebracht met een officieel erediner. Toen de auto wegreed zei Truman tot de verslaggevers: „Ik geloof dat hij een prettige tijd heeft. Het is een fijne kerel." Bij het diner gisterenavond sprak Truman in zijn tafelrede de volgende woorden:

„Wij leven hier in een tijdperk van vriendschap en vrede", en hij hoopte dat de oude wereld het voorbeeld van Amerika zou mogen volgen. (Washington (AP) 30.4.)

President Aleman bracht een bezoek aan het graf van de onbekende soldaten en legde er rozen en lelien op de marmeren tombe. Men gaf de saluut schoten en de taptoe weerklonk. (Washington (AP) 30.4)

REDE VAN PRESIDENT ALEMAN.

Tijdens zijn bezoek aan Washington was de President van Mexico de speciale gast van de Pan American Union. Hij hield hierbij een rede waarbij hij erop wees van hoe groot gewicht het is dat de beide Amerika's zorgden voor wereld vrede en het meehelpen aan het werk van de Verenigde landen, en hij vertelde de vertegenwoordigers van de 21 Amerikaanse republieken dat onze gezamenlijke liefde voor de vrijheid en onze offers daarvoor het beste fondament zijn voor de politieke solidariteit waarin wij nu leven. Hij bedankte de Colombiaan Antonio Rocha, die hem a's voorzitter welkom had geheten. De leer van Simon Bilovar was onmogelijk in een korte tijd in praktijk te brengen. Zijn leer van een eeuwig verbond tussen de Amerikaanse Staten gaat nu in vervulling. (Washington (AP) 30.4)

SJAHRIR ONTKENT.

Een telegram van Aneta meldt, dat volgens berichten van de United Press, reeds gevechten zijn uitgebroken tussen het republikeins leger en de Soendanezen. Volgens Sjahrir zijn beide berichten onwaar, ofschoon hij het streven van de bevolking naar onafhankelijkheid niet durft te ontkennen (Aneta, 30.4).

WEST JAVA EEN NIEUWE STAAT OP ZONDAG.

Reuter meldt dat de nieuwe staat West Java Zondag a.s. zal worden uitgeroepen. De partij zou een millioen leden tellen. (Aneta, 30.4).

SJAHRIR
Minister-President Indonesië.

TOCH WAAR.

Er zijn ernstige gevechten uitgebroken tussen de republikeinse troepen en ongeregelde troepen in de buurt van de stad Batavia. (Aneta, 1.5).

SOENDANEZEN.

De Soendanezen zijn een Indisch volk van 8 a 9 millioen zielen. Zij zijn de bewoners van de Prianger. Als berg anders zijn zij in beschaving achtergebleven bij de Javanen der lager gelegen gebieden en kuststreken, door wie zij op politiek en cultureel gebied overheerst pachten te worden. Eigen staatkundige organisaties hebben de Soendanezen wel gekend, maar na ModjoPahit oefende Mataram er zijn invloed uit en van Mataram kwamen de Nederlanders.

Hun maatschappelijke organisatie middelen van bestaan, volkskarakter, kleding, gebruiken, kunsten en wetenschappen zijn vrijwel hetzelfde als die der Javanen.

Wat godsdienst betreft zijn de Soendanezen over het algemeen Mahomedanen. (Redactie).

HJALMAR SCHACHT.

Voor het gerechtshof van Stuttgard eiste men tegen de vroegere minister van Financien van Hitler, acht jaar dwangarbeid, wegens zijn hulp aan de nazie-partij. (Stuttgard (AP) 30.4)

VERJAARDAG THUIS.

Aneta meldt dat H.K.H. Prinses Juliana de verjaardag in huiselijke kring vierde. (Aneta, 1.5).

BOY ECURY.

De Anetadienst van New York van datum 1Mei meldt de grote begrafenis van Boy Ecury.

MIJNONGEVAL.

Uit Terre Haute in de staat Indiana wordt een droevig mijnongeval gemeld waarbij elf mijnwerkers om het leven kwamen. Het ongeval is te wijten aan een onderaardse explosie. Tijdens de nacht werden de lijken der slachtoffers geborgen. (Terre Haute, (AP) 1.5).

STORMACHTIGE ZITTING.

In het huis van Londen had gisteren wel de stormachtigste zitting van het jaar plaats, het liep over de nationalisering van de spoorwegen in Engeland. Het huis was werkelijk in oproer. Men schreeuwde van dictator, men zong van „der ode vlag". Men riep van de conservatieve kant van schande, „fascisme", ook werd er geroepen, dat het een parlementaire comedie was. Urenlang was het debat aan de gang. (Londen, (AP) 1.5).

ANETA NIEUWS.

H. M. de koningin veranderde enkele vonnissen, waarbij men de dood geëist had van verraders van Engeland-vaarders.

Professor Meyer van Leiden ontving opdracht om het wetboek van 1813 te herzien.

Heden vertrekken de ministers Beel en Jonkman naar Indië.

Gisteren had een vuurwerk te Scheveningen plaats bij gelegenheid van de internationale landbouwtentoonstelling. (Aneta, 30.4).

AUTO'S IN NEDERLAND.

Er reden in Januari in Nederland een 800 auto's minder dan in het jaar 1939, er waren nu in die maand 17189 vrachtauto's. (Aneta, 30.4).

WEER TERUG.

De minister voor economische zaken voor de republiek van Indonesië meldde, dat binnenkort de eigendommen aan buitenlandse ondernemingen zullen worden teruggegeven. (Aneta, 30.4).

het nieuws van vandaag

In Washington is het nog steeds feest en Truman is heel tevreden, en Aleman niet minder. Vol trots zeggen ze dat de oude wereld maar moet kijken, hoe fijn men hier bij ons in Amerika de zaak wordt opgelost, hier leeft men zo heerlijk in vrede, hier is alles rustig. Als de nieuwe wereld ook zo oud is als de oude kan het wel eens anders zijn! De vrede in Zuid-Amerika is nu ook niet zo heel mooi, getuige nog de moeilijkheden die de verschillende landen in de binnenkamers uitvechten. Het is natuurlijk niet goed, om dat nu allemaal bij zo'n feest naar voren te halen. Aleman was echter wel zo nuchter dat hij opmerkte, dat het idee van Simon Bolivar van een eenheid tussen al de Amerikaanse landen te groots was, om in een korte tijd vervuld te worden. Dat is schoon gezegd. De laatste wereldoorlog heeft er veel toe bijgedragen, dat men nu elkaar gaat zoeken, het gaf meer „supply" in de oorlog en het gaf hoop voor Amerika dat het ná de oorlog meer markten zou kunnen veroveren. Dit is de practijk achter de theorie.

De Mexicaan Jose Vasconcelos heeft in zijn philosophie wel uitgedokterd, dat het toch wel mogelijk is dat de tegenstelling tussen de Noord-Amerikanen en de Zuid-Amerikaan zal opgelost worden in een nieuw mensen type dat het industriële van de Noord-Amerikaan en het dichterlijke van de Zuid-Amerikaan zal verenigen in een nieuwe type mens, die de wereld aan zijn voeten ziet, doch ook dat is veel theorie, het gaat nu alleen maar om een lening voor het kopen van landbouwartikelen in Mexico en voor hulp natuurlijk voor de zo vreselijk berooide veestapel van Mexico, na de enorme ramp van de mond en klauwzeer.

Zo komen we van de philosophie in de mond en klauwzeer terecht!

Het leven gaat zijn gang en Schacht heeft het gehoord, hij moet acht jaar brommen, en men gelooft hem toch heus niet, ook al wilde hij Hitler doden.

In Java gaat het niet goed. „United Press" zou melden, dat er gevechten zijn, en Reuters persdienst weet, dat Zondag de nieuwe staat West Java wordt uitgeroepen, doch de Associated Press blijft er nog maar buiten en gaf er niets over, ofschoon de Aneta dienst van New York er vanmorgen toch meldde, dat men aan het vechten is.

Onze positie wordt nu nog al ingewikkeld, onze jongens in Batavia zien nu ook nog een oorlog op Java?

Moeten we nu daarin ook nog bemiddelen. Krijgen zij gelijk, die zeiden dat het gezag van de Indonesische republiek maar een schijngezag is. We volgen de feiten met spanning.

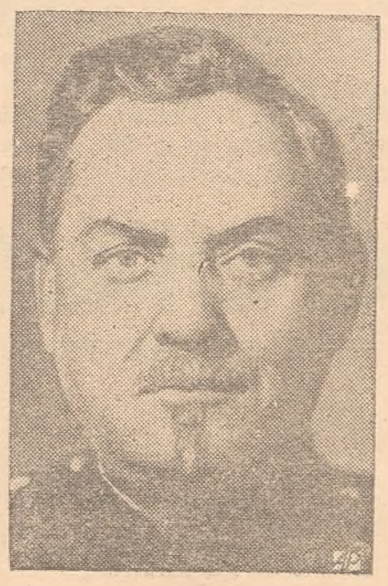
De deftige Engelsen zaten elkaar in het parlement gewoon uit te schelden.

En de dagorde der Russen vertelt dat de imperialisten werkelijk een nieuwe oorlog willen, wie kan dergelijk onverantwoord geschrijf ondertekenen? Wie wil oorlog? Drie Mei herdenkt men in Nederland de doden. H. M. de Koningin zal spreken.

1 Mei in Moskou

N. A. BULGANIN.
Gaf een dag order uit tegen de imperialisten.

BUDENNY
Had leiding bij de parade.

1 MEI VIERING.

Moskou maakt zich op tot het vieren van de 1 Mei dag en men gelooft dat dit de grootste 1 Mei viering zal worden sinds de oorlog. Men verwacht dat Stalin de parade af zal nemen voor de tribune bij het graf van Lenin. (Moskou (AP) 30.4)

PARADE IN MOSKOU.

Stalin woonde heden de parade bij in Moskou bij het graf van Lenin. Voorop kwamen de troepen onder leiding van de maarschalk Budenny, er waren groepen van de troepen die Berlijn en Wenen hadden veroverd. Sportgroepen volgden op de soldaten, daarna kwamen de burgergroepen, waarvan velen Stalin toejuichten. De parade was om kwart voor elf afgelopen, er liepen een duizend burgers in de stoet mee. (Moskou, (AP) 1.5).

1 MEI.

De Russische opperbevelhebber gaf een order uit bij gelegenheid van de 1 Meidag. Hij spreekt van de misdadige bedoelingen van de imperialisten. Die imperialisten zouden de bedoeling hebben het volk in een nieuwe wereldoorlog te storten. (Moskou, (AP) 1.5).

JUWELEN DIEFSTAL.

Kolonel Jack Durant is veroordeeld tot 15 jaar gevangenisstraf en 15 jaar dwangarbeid en tegelijk vervallen verklaard van zijn kolonelschap in het Amerikaanse leger daar hij deel had aan de diefstal van de Koninklijke juwelen in het Kroonberg kasteel in Duitsland. Zijn vrouw Kathleen, Kapitein van de W.A.C. werd veroordeeld tot vijf jaar gevangenisstraf met dwangarbeid. Zij was de manager van het kasteel van de hertogin van Hesse, dat door het noordamerikaanse leger als Officieren club gebruikt werd. (Frankfudt, (AP) 30. 4)

PALESTINA CONFERENTIE.

Bij de heropening van de vergadering over de Palestina quaestie, stelde de afgevaardigde van Indië weer de vraag aan de orde of men de Joden niet kan toelaten tot een algemene vergadering, van deze speciale bijeenkomst. Men kan zeggen dat de Arabieren in de eerste ronde verloren hebben in hun strijd om aan Palestina onmiddellijk de onafhankelijkheid te geven, want veertien of vijftien van de naties die in het comite zitting meenemen hebben zich er tegen verklaard, terwijl anderen ze daarover onthielden, en hun stem er niet voor wilden geven. (Palestina (AP) 30.4)

WERD AANGENOMEN.

Het Huis van afgevaardigden in Washington nam de wet aan waarbij 200.000.000 dollar voor het herstel van buitenlandse naties werd gevoteerd. Men zond de wet door naar de senaat, waar van het comite voor buitenlandse zaken reeds een wet aannam voor drie honderd vijftig dollar. (Washington (AP) 30.4)

BEVIN TOEGEJUICHD.

Bevin werd luidde toegejuichd in het Lagerhuis toen hij verklaarde dat de feiten bewezen hebben, dat de Britse diplomatie gelijk had, om te weigeren de diplomatieke vertegenwoordigers uit Spanje weg te trekken. Hij gaf deze verklaring toen hem vragen gesteld werden inzake het vonnis tegen negen jeugdige antifacisten die bommen geplaatst hadden en die naar men vertelde ter dood veroordeeld waren. Gisteren werd officieel ontkend, dat er doodvonnissen tegen deze jonge lieden zijn uitgesproken. (Londen (AP) 30.4)

STAKING OPGEHEVEN.

De staking van de bootwerkers in de haven van Londen kwam ten einde. (Londen, Aneta, 30.4).

H. M. DE KONINGIN.

In verband met de dodenherdenking zal H. M. de Koningin Zaterdag a.s. een rede houden voor het Nederlandse volk. Zij zal spreken om 6.45 uur Nederlandse tijd.

ECONOMIE VAN DUITSLAND.

A's gevolg van het mislukken van de conferentie van Duitsland worden er momenteel zowel te Berlijn als ook te Washington besprekingen gevoerd over de wijze waarop men de economische situatie in de Amerikaanse en de Britse zone kan regelen. (Aneta, 30.5).

MOLOTOV ONTVANGT.

De radio van Moskou deelde mede dat de Sovjet-Minister van Buitenlandse Zaken den Argentijnsen ambassadeur Cantoni heeft ontvangen in verband met de spoedige overhandiging door dezen laatsten van zijn geloofsbrieven aan den President van de Opperste Sovjet (Londen, (AP) 30.4).

CRISIS IN FRANKRIJK.

De politieke crisis in Frankrijk, die de laatste maand reeds smeulende was, toen de Communistische leiders openlijk in tegenspraak waren met de communistische leden in de kamer, bij de behandeling van de quaestie Indo-China, kwam tot uiting bij een zitting van het cabinet toen men vergaderde over een staking die plaats heeft in de auto-fabriek van Renault die men genationaliseerd heeft.

Hierbij kwamen de Communisten weer tegenover hun collega's in het ministerie te staan. (Parijs (AP) 30.4)

- 1 Mei -

Heden is het de dag van de eerste Mei, de Rode dag, en niet alleen in Moskou, doch ook in Londen is het rood een teken van feest vandaag.

Het slappe verwijt, dat we niet zouden weten wat onze tegenstanders nu eigenlijk precies houden kan ons niet treffen, we kennen de uitspraak van Paus Pius XI die in de titel van zijn encycliek reeds duidelijk is en spreekt over het „goddeloze communisme". Het is meer dan een economisch systeem, het meer als een groep mensen, die slechts op een punt nl. dat van het recht op bezit een afwijkende mening zouden hebben. Dit blijft een punt van uitgang, inderdaad en het was daarom juist dat de eerste Katholieke Sociale Week in Santo Domingo als thema koos „het eigendom", om de gronden van het bezitrecht vast te stellen en onze opinie" over de meningen onzer tegenstanders naar voren te halen en duidelijk te maken, hoe zij tot die mening gekomen zijn, want nog altijd blijft het wat dat wat de Latijnen reeds vastlegden in hun spreekwoord „Quod volumus libenter credimus" „Wat men wil gelooft men zo graag, dat het waar is".

In de oude tijd heeft eens de stem van Mons. Niewindt geklonken, om te waarschuwen, dat communisme het noodzakelijk gevolg zou zijn van de politiek van de „sjonnen" en het Gouvernement. Het ging voornamelijk over de grondpolitiek van het Gouvernement. Er is een tweedelig werk verschenen over de grondpolitiek van Curaçao, doch deze uitspraak van Mons. Niewindt is er niet in te vinden. Mons. Niewindt zag, dat Curaçao moest worden opgevoed, het moest een bezittende klasse krijgen, en als Mons. Kistemaker zijn emancipatie-brief schrijft, dan is het een brief vol van sociale zorgen. Zij zagen dat volksleiders mogelijk eens dit volk zouden kunnen misleiden tot valse leuzen; ze wisten té reëel dat het mogelijk was. Het was voor hen niet onmogelijk, dat zo iets zou gebeuren. Eén ding vergaten ze, dat er nl. niemand anders was, die het lot van die mensen zich aantrok dan de priesters en zij hebben het volk goed geleid.

Er was even nu 75 jaar geleden een leider Mr. Sassen, doch dat was een persoonlijk affaire; hij wilde het volk niet leiden; we zien het slechts als een persoonlijk geval, een vragen naar erkenning van persoonlijke verdienste, die het volk ook meende, dat hem gegeven moest worden.

Het is waar, er hadden andere leiders kunnen opstaan, doch ze zijn niet opgestaan. Hier kan iemand opmerken: dit alles is geschiedenis; vertel op. Acht u het mogelijk, dat 1 Mei ook op Curaçao feestelijk gevierd zou kunnen worden?

Inderdaad achten we dit mogelijk. De communist Gerben Wagenaar moet gezegd hebben, dat er „geen idealisme genoeg op Curaçao is" om hier het communisme te laten opkomen, doch weet wel, er zijn tekenen, niet verontrustbarend, doch het is toch goed dat we ze naar voren halen.

Het gaat niet aan om maar gewoon te zeggen: hier is welstand, dus zal er geen communisme groeien; hier is geen werkeloosheid, dus zal zo iets niet gebeuren. Dit lijkt overtuigend waar en toch er is iets anders. Er is hier al jaren op de tegenstelling van ras, op de tegenstelling van land van herkomst, van de tegenstelling van vooruitstrevenden en zg. conservatieven in politieke ontwikkeling een ontevredenheid gekweekt, die kunstmatig opgeschroefd, door die communisten kan worden uitgebuit. Het volk werkt met enkele axioma's, het is niet erg gecompliceerd, het is duidelijk hoe men de trom zou moeten roeren.

Het is niet nodig, om de leiders van het volk weg te nemen. Men kan juist de leiders van het volk laten wat ze zijn; laat ze maar voorzitter zijn, dat is niet erg, de leiding valt vanzelf bij anderen. Volksleiders moet men juist uitkiezen en achter hen aan werken. Sjon Henny Eman zal het ons toch duidelijk moeten maken hoe hij kon toestaan, dat zijn afdelingsleiders een inleiding kregen van den communist Wagenaar. Hij moet dat verklaren. Ging het buiten hem om, dan blijkt dat hij de leiding niet in handen heeft, hij dus gebruikt wordt, juist in het systeem: „zoekt leiders van het volk en plaatst u er achter". Zo hij wel die vergadering wilde, dan moet hij zich verantwoorden en zal hij van het katholieke volk van Aruba de volgende maal geen stem meer halen. Dan is het afgelopen!

We kennen die leider van de Democratische Unie die naar Caracas toog en daar slechts verbleef in milieus van communisten, zijn interviews werden afgenomen door communistische kranten. Het leven op Curaçao geeft vreemde dingen te zien, stakingen zagen we terwijl de leden niet wisten waarom er gestaakt werd, vrees was er terwijl de leden niet wisten wat hun eigenlijk bang maakte.

Er moet opgelet worden, er moet werkelijk vrije arbeidersbeweging zijn, ook bij de groot industrie! Duidelijk hebben we toch wel gezegd, dat een advies commissie de quaestie niet oplost. Bij het gouvernement moeten geen eeuwige quaesties bestaan, regelingen moeten niet jarenlang uitblijven. Ook moet men niet het vertrouwen in de leiding in de arbeiderswereld fnuiken door een figuur als Eman te laten optreden voor de havenarbeiders en daar niet de mensen tot orde te roepen, doch hen aan te zetten net zoveel te gaan verdienen als bij ons op Aruba". Waarom spreekt men niet?

„Die staking op Aruba was communistisch" waarom bewijst men dit niet even voor ons? Zo niet, dan lastert men toch.

Er zijn mensen, die zich vermoeien verschrikkelijk, vermoeien hoe toch wel de naam van hun partij zou moeten zijn en ze weten nog niet, dat Shakespeare gezegd heeft „What is a name?" en ze praten, kruipen ondergronds, (zijn ze bang?) en praten gewichtig in groepjes, als maar geheim terwijl we morgen weten wat ze gezegd hebben. (Nog geen maand geleden konden we iemand opbellen dat hij de dag na ons opbellen op die en die plaats moest komen voor een absolute geheime vergadering!) Laat men gaan werken, laat men aan possitieve politiek doen, laat zo het volk zien, dat het ons ernst is met de zorg voor hun sociale noden.

Ieder weet hoe weinig discipline er heerst juist op verenigingsgebied en dit dubbel meer in sociale verenigingen, waar de lei-

ders juist de taak hebben om geen onverantwoorde ongebreidelde sociale verlangens aan te wakkeren en juist te leiden en dan: dan lachen de intellectuelen, die nog nooit voor een vergadering van een 300 bootwerkers hebben gestaan, die niet willen begrijpen wat een havencentrale is, daar dat belasting geld gaat kosten, die nog nooit voor een schreeuwende chauffeursvergadering stonden met als inzet toch kalm te blijven en nu te zien, dat het voorstel van het Gouvernement redelijk is en mooi, doch die zich laten vangen door een leider, die knapper is en verder ziet, die naast chauffeur te zijn ook koopmansschap kent.

Waar is die groep van mensen, die een voorvergadering wilde, om een goede adviescommissie te kiezen, doch waarvan niemand een zaal durfde zoeken, laat staan een vergadering presideren?

Er is onder de oppervlakte op Curaçao genoeg om los te komen in bittere ontevredenheid, en wij moeten helpen dit te voorkomen.

Het huizentekort oplossen ,is een eis. Het is niet nodig een brug te bouwen van zoveel millioenen, doch het is wel nodig een stad te bouwen van zoveel millioenen.

Het is niet nodig om boordeknoopjes door de bestaande prijscontrole te laten controleren, doch het is wel nodig om de grondprijzen te controleren.

„Eveant consules".

Politici, komt naar buiten, stopt het vergaderen en doet wat!

NIEUWS van OVERAL

AURIOL IN CONFERENTIE.

De president van Frankrijk Auriol keerde juist op de 1 Meidag terug uit Afrika en had onmiddellijk een conferentie met de communisten over de gerezen moeilijkheden. Ramadier ging de president afhalen. Herriot, ofschoon ziek, kwam naar Parijs en werd per brancare naar de Kamer gebracht, hij zal misschien de opvolger worden zo Ramadier mocht komen te vallen. (Parijs, (AP) 1.5).

HET KABINET - RAMADIER LIEP GEVAAR.

De Communisten liepen weg uit de Franse cabinetsvergadering, na verklaard te hebben dat zij „zonder voorbehoud" de eisen van loonsverhoging der arbeiders van de Renault automobielfabrieken ondersteunen. Regeringskringen verklaren nu dat een cabinets-crisis op handen is. Vele afgevaardigden zeiden dat de Communisten formeel uit het cabinet zullen treden bij de vergadering die Donderdag zal plaats hebben. De Communisten zijn numeriek des terkste partij in de Kamer en zijn het met de gehele regering reeds oneens over de Indo-Chinese quaestie. Een Minister die de ochtendvergadering van het cabinet had bijgewoond verklaarde dat de Socialisten in Ramadiers Coalitie-cabinet, gesteund door de M.R.P. absoluut geweigerd hebben om ook maar in enig opzicht toe te geven aan de eisen van de ongeveer 30.000 stakers van de Renault automobiel-fabrieken. Dit zou volgens de Socialisten hun „loonsbevriezings en prijsverlagings program" geheel in de war gooien. De Communisten-leider Maurice Thorez verklaarde aan het cabinet dat zijn partij van oordeel is dat de stakers de loonsverhoging verdienen en verliet daarop zonder meer de vergadering vier andere Communistische Ministers met zich meetronend. Enkele uren later gaf het Communistisch Politiek Bureau een communiqué uit dat zeide: „Het Politiek Bureau is vastbesloten om zijn onvoorwaardelijke steun te verlenen aan de rechtmatige eisen van de vakbonden zoals die door de Afdeling Parijs van de Federatie van Metaalwerkers zijn gesteld. President Vincent Auriol vliegt uit Afrika terug om de speciale cabinetszitting bij te wonen. Deze zal Donderdag avond om 20 uur worden gehouden en daarbij zal waarschijnlijk over het lot van Ramadiers cabinet worden beslist. De Renault staking dreigt ondertussen zich uit te breiden tot andere automobielfabrieken en men acht zelfs de mogelijkheid van een algemene staking niet uitgesloten (Parijs, (AP) 30.4).

DE VERENIGDE NATIES.

Als eerse spreker trad bij de opening der Vergadering van het Werkcomité der Verenigde Naties op, de Indische afgevaardigde Asafli Ali. Na opgemerkt te hebben dat het Werk-comité de Vertegenwoordigers van Vijf Arabische Staten gisteren heeft gehoord, vroeg Ali: „Waar zijn de Vertegenwoordigers van het Joodse Volk? Waar is Palestina? Toen zei hij: „Wij zijn Hamlet aan het opvoeren zonder de Prins van Denemarken".

De Arabische afgevaardigde hebben in verband met de tekenen op een eerste nederlaag erop gewezen, dat zij tot het uiterste zullen vechten en de zaak voor de voltallige Vergadering brengen als zij in de Comité verslagen worden. Zweden en Ecuador verwierpen het Arabische voorstel en Tsjechoslowakije verklaarde bezwaar te hebben tegen het voorstel in zijn huidige vorm. Geen enkel lid van het Comité heeft het Arabische voorstel onvoorwaardelijk gesteund, behalve Egypte zelf. Rusland heeft er in toegestemd dat de Arabieren in deze zitting gehoord zullen worden, maar verklaarde dat de Sovjets thans geen beslissing zullen geven.

Nephtali Ponce van Ecuador verklaarde dat zijn land thans niet voor het Arabische voorstel kan stemmen. Ook hij vroeg om goedkeuring van de procedure waarbij de Joden op gelijke wijze als de Arabieren gehoord zullen worden. Ook Jan Papanek van Tsjechoslowakije ondersteunde het voorstel om de Joden te horen. Hij nam dezelfde houding die Rusland gisteren innam, door eveneens te verklaren dat deze zitting niet over de Palestijnse Quaestie kan beslissen, maar hij ging in zoverre niet met het standpunt van de Sovjet-delegatie mee door te weigeren in te gaan op de Arabische eisen in hun huidige vorm. Hij zeide dat het Comité vereikende instructies moet ontvangen waardoor het alle punten zou kunnen bestrijken. Sir Alexander Cadogan, de Britse Vertegenwoordiger gaf repliek op de beschuldiging van Arabië dat Groot Britannië de zaak tracht te traineren. Hij zeide dat het feit dat Groot Britannië een buitengewone vergadering van de Verenigde Naties heeft bijeengeroepen om over deze Quaestie te beslissen, wel het beste bewijs is dat Groot Britannië geenszins de zaak wil traineren (New York, (AP) 30.4).

Latere berichten melden dat Syrië verklaard heeft, dat de Arabische landen bereid zijn hun eis voor de onafhankelijkheid van Palestina voor het ogenblik in te trekken, indien alle immigratie naar het Heilige Land onmiddellijk wordt stopgezet (New York, (AP) 30.4).

De Syrische afgevaardigde Faris El Khoury verklaarde dit nadat hij gezien had hoe ook China zich voegde bij de vijf andere landen die zich verzetten tegen de Arabische eis dat de quaestie van de onafhankelijkheid van Palestina nog tijdens deze biezondere zitting zal moeten worden beslist. El Khoury kleedde zijn nederlaag zo in dat hij niet formeel het Arabische standpunt wijzigde, maar gaf te kennen dat hij niet zou aandringen op de beëindiging van het Britse mandaat tegen een vastgestelde datum, maar slechts wenste dat de Algemene Vergadering Groot Britannië zou aanbevelen om zich voor te bereiden aan Palestina de vrijheid te geven. Hij zeide verder dat sommige afgevaardigden de Arabieren hebben verzocht om geduld te oefenen maar de Arabieren kunnen volgens hem geen geduld oefenen zolang de immigratie, hetzij langs wettige weg, hetzij onwettig, doorgaat (New York, (AP) 30.4).

Bovenwinden

ST. MAARTEN.

Het eiland Sint Maarten heeft een primeur. U zult het nooit raden, het is het eerste eiland waar het Wit Gele Kruis een huis heeft waar niet slechts oude vrouwen, doch ook oude mannen verpleegd worden. Het tehuis „Sweet Repose" opende de poorten voor den eersten welkomen mannelijken gast.

CURAÇAO

WIE IS DE GELUKKIGE?

1e prijs	8750
2e prijs	13317
3e prijs	16168
4e prijs	3545

MELKHANDEL J. G. CAPRILES.

Gisterenmiddag waren wij de gasten van de heer James Capriles, die ons zijn nieuw bedrijf te Groot Kwartier liet bezichtigen.

Dit pracht gebouw is opgetrokken door Combinatie Pletterij Nederhorst naar de tekening van den heer Segaar. Reeds in Januari 1946 is men met de constructie-werkzaamheden begonnen. Thans staat de reus klaar om de duizende liters melk te verwerken. Gebouw met machinerieën kosten samen meer dan 150.000 gulden.

De heer Capriles vertelde ons, dat hij thans 100 liter melk per dag krijgt van de boeren, doch alvorens zijn bedrijf rendabel wordt, moet hij minstens 2000 liter melk per dag kunnen omzetten. Het ligt in zijn bedoeling, om ook kaas en dergelijke producten op de markt te brengen, doch de hoofdzaak blijft melk.

Thans, vanwege de steiging van veevoeder, moet hij zijn prijs 75 ct. per liter maken. Zijn bedoeling was eerst om de liter 65 ct. te verkopen, doch dit kan geen doorgang vinden. Ook zijn kaartensysteem moet hij aan de kant zetten, daar de klanten liever op de oude primitieve wijze van betaling willen doorgaan.

Wij wensen de heer James Capriles veel succes met zijn nieuw bedrijf en hopen dat spoedig veevoeder tegen een lagere prijs te koop zal zijn, zodat wij Capriles melk ook goedkoper kunnen krijgen.

ECUADOR.

Naar we vernemen zal tijdens de afwezigheid van de consul van Ecuador de heer J. Capriles het consulaat worden waargenomen door den heer D. Capriles.

ONZE BRUG.

Hoe stil is het op Otrabanda nu de brug defect is. Op de uren van de kantoren hebben de boten ontzettend veel werk, laat het publiek helpen om ordelijk het vervoer zo vlot mogelijk te laten verlopen.

Naar wij vernemen zal men rond twaalf uur proberen of de brug weer in functie kan komen. Het publiek zal blij zijn, de oude trouwe brug gezond van lijf en leden aanwezig te zien.

CHAUFFEURS SCHREVEN EEN REQUEST.

Aan Zijne Excellentie den Gouverneur van Curaçao.

Excellentie,

Ondergetekenden, deel uitmakende van het Bestuur van de Katholieke Chauffeursbond „San Cristobal", geven Uwe Excellentie met de meest verschuldigde eerbied te kennen:

dat bij de inwerking treding van de nieuwe Verkeersverordening enkele moeilijkheden naar voren zullen komen;

dat de Verordening volgens de letter eist, dat de buschauffeurs rijden volgens vaste route, zonder naar voren te brengen of er voor persoonlijke gevallen ook van deze regeling mag worden afgeweken, zoals tot dusverre altijd gebruikelijk was;

dat ook reeds in de pers gevraagd werd om een soepele toepassing van deze verordening;

dat het verkeer op Curaçao geen vlotte oplossing zal vinden en de duizenden schoolkinderen en honderden bioscoopgangers niet meer zo vlot naar de plaats hunner bestemming vervoerd kunnen worden, indien het den buschauffeurs verboden zou zijn ook op dat moment van hun vaste route te mogen afwijken, zodat niet allen mede kunnen helpen aan een snelle massa-verplaatsing;

dat maatregelen als de eis om een blauwe lamp boven op de bus aan te brengen wel nuttig kan zijn, doch het aantal eisen den buschauffeurs gesteld, onnodig verzwaart;

dat anderzins doeltreffender het verkeer geregeld wordt door het niet meer invoeren van onnodige nieuwe buslijnen;

dat het ook altijd de gewoonte is geweest de buschauffeurs om onbelemmerd buiten hun vaste diensttijd particulier nog werkzaam te zijn;

dat de chauffeurs gaarne zouden zien, dat deze nieuwe Verordening die 1 Mei in werking zou moeten treden, hun ook in de volkstaal bekend gemaakt zou worden.

Curaçao, 25 April 1947.
Hetwelk doende enz.
w.g. L. A. Bentura.
w.g. I. A. Kortijn.

EEN NIEUWE VERGUNNING VOOR DE K. L. M.

De KLM heeft van de CAA toestemming gekregen, op haar route Amsterdam-New York - Curaçao v.v. ook tussen eerstgenoemde twee plaatsen passagiers, vracht en post te vervoeren, hetgeen tot nu toe niet het geval was.

WERELD SLEEPREIS VOLBRACHT.

De Marine Voorlichtingsdienst meldt:

Hr. Ms. Sleepboten „Beatrix" en „Margriet", welke 26 September jl. met de drijvende bok „Valk" der Koninklijke Marine op sleeptouw uit Vlaardingen naar Curaçao vertrokken, alwaar de sleepboot „Soegio" der Bataafse Petroleum Maatschappij en het 4.000 tons dok „Juliana" aan de sleep werden toegevoegd, zijn Donderdagmiddag, 10 April te Soerabaja aangekomen.

De betekenis van deze biezondere praestatie, welke de internationale reputatie der Nederlandse zeesleepvaart wederom heeft vergroot, blijkt onder meer uit de omstandigheden waaronder de reis werd volbracht.

In het geheel is men 175 dagen onderweg geweest, waarvan 112 dagen sinds het vertrek uit Curaçao, terwijl men na de doorvaart van het Panamakanaal geen havens meer heeft aangelopen,

De leiding van het sleepwerk berustte bij een drietal ervaren sleepbootkapiteins, te weten Kapitein Weltevreden aan boord van de „Margriet", Kapitein van den Burg aan boord van de „Beatrix" en Kapitein De Koe aan boord van de „Soegio".

Luitenant ter Zee der 2de klasse J. Suermondt van de „Beatrix" en Luitenant ter Zee der 2de klasse W. P. Jansen van de „Margriet" voerden het commando over de Marinebemanningen. De „Soegio" was met B.P.M. personeel bemand. De samenwerking tussen de marinebemanningen en het burgerpersonee van de N. V. „Bureau Wijsmuller" was uitstekend.

Donderdag verscheen de sleep in alle vroegte voor het Westervaarwater. Een aantal Catalina's en Dakota's van de Marine Luchtvaartdienst bracht de schepen van de lucht uit een eerste welkomstgroet. Bij nadering van de Javawal werd de sleep door enige schepen der Koninklijke Marine tegemoetgevaren.

Aan boord van Hr. Ms. „Jan van Brakel" bevond zich de Vice-Admiraal A. S. Pinke, Commandant der Zeemacht in Nederlands-Indië vergezeld van den Maritiem Commandant Soedabaja, Kapitein ter Zee C. J. Van Waning en de hoofdvertegenwoordiger der B.P.M., Ir. J. F. Van Diermen, benevens talrijke genodigden.

Na bij stil tij de versperring van gezonken schepen te zijn gepasseerd, werd omstreeks 4 uur aan de Madoerakade afgemeerd.

Ter gelegenheid van de aankomst van de sleep, welke 14 a 15.000 zeemijlen heeft afgelegd, waren de ter rede en in de haven van Soerabaja liggende schepen gepavoiseerd, hetgeen een feestelijk aanzien bood,

De officieren en bemanningen toesprekende, bracht de Commandant der Zeemacht hulde aan alle opvarenden voor de geleverde praestatie.

Vervolgens werd het woord gevoerd door Ir. J. F. Van Diermen, Kapitein ter Zee C. J. Van Waning en Luitenant ter Zee II W. P. Jansen. In het biezonder werden de verrichtingen van het machinekamerpersoneel en van de dokbemanning gememoreerd, welke tijdens de reis voorkomende reparaties heeft verricht. Tevens werd in het licht gesteld, dat de „Beatrix" en „Margriet" eigenlijk geen zeeslepers, maar havenboten zijn, welke omstandigheid de verdienste der praestatie nog verhoogt.

De stroom van gelukwens-telegrammen, welke uit alle delen van het Koninkrijk is ontvangen, geeft op treffende wijze blijk van de enorme belangstelling waarmede het verloop van deze belangrijke sleepreis is gevolgd.

NIEUWE BOEKEN.

De schrijver P. J. Risseeuw gaf twee boeken uit, „Landverhuizers" en „De Huilende wildernis".

In het eerste boek leest men, dat de mensen, die armoe in hun eigen landje lijden, naar Amerika willen gaan om het daar goed te hebben. Heel goed wordt er beschreven, hoe schrijnend de armoede is, nadat twee keer de aardappel-oogst is mislukt, zodat het een feestje wordt als er aardappelen opgediend kunnen worden. Amerika, het land der beloften, de beschreven Paradijs, lokt en roept, zodat er duizenden enthousiast vertrekken.

Hoe hard ze daar moeten werken en hoe het tegenvalt kan men in „De Huilende wildernis" lezen. Eekhoorn en muizen vernietigen de oogst. Doch overal ziet men, dat de predikant van Raalte „de afgescheidene" van de kerk, de mensen moed inspreekt. Slechts één keer, toen de nood het hoogst was, en honderden aan moeraskoortsen bezweken, liet hij zich ontvallen: „O God, moeten we dan allen sterven?"

Verder wordt Sitske, de aangenomen dochter van Lipsoom en Tante Liesbeth in getekend. Ze weet niet, wie van de twee rivalen ze zal kiezen. Arjaan, de koopman, of Bas, haar jeugd vriend. Tenslotte trouwt ze met een ander, een zekeren Jan Hendrik Marcus, een vriend van Arjaan. Jan Hendrik komt door een ongeluk om het leven en op het einde van de „Huilende Wildernis" vinden Sitske en Arjaan elkaar.

Een taaie, onbuigzame wil om te slagen, een volharden in het uitvoeren van het voorgenome, nl. het eigen land te verlaten; van een maagdelijk woud vruchtbare akkers te willen vormen; maken een diepe indruk op den lezer. Het gehele boek is doortrokken van de bezieling, die uit den persoon van den predikant van Raalte straalt.

Ertussen door de liefdeshistories van de moeder van Sitske, en van haar zelf, maken het lezen gemakkelijk. Het boek zal in de smaak vallen bij mensen die weten te strijden in dit leven en die in alles de vinger Gods zien.

Departement van Onderwijs en Volksontwikkeling. CURAÇAO.

M.U.L.O. - examens. Voorbereidend Ambtenaren Examen.

De Inspecteur van het Onderwijs brengt ter kennis van het algemeen, dat de examens ter verkrijging van een M.U.L.O-Diploma A of B op Curaçao en op Aruba in de tweede helft van Juni e.k. zullen aanvangen. Tevens bestaat de gelegenheid het „voorbereidend ambtenaren examen" af te leggen.

Zij, die zich aan een dezer examens willen onderwerpen, moeten zich vóór den 17n Mei e.k. schriftelijk aanmelden bij den Inspecteur van het Onderwijs.

Degenen, die het „voorbereidend ambtenaren examen" wenschen af te leggen, moeten in Gouvernements dienst zijn.

Bij de aanmelding moeten worden medegedeeld of overgelegd:

a. de naam, de voornamen, de geboorte-datum en -plaats en de woonplaats van den candidaat;
b. het examen, dat deze wenscht af te leggen (A-examen, B-examen, Aanvullingsexamen Wis- en Natuurkunde of alleen Wiskunde, „voorbereidend ambtenaren examen";
candidaten voor de examens A of B gelieven verder op te geven of zij in het vak Spaansch dan wel het vak Hoogduitsch examen wenschen af te leggen);
c. de vrijstellingen, die gevraagd worden (bij aanvullingsexamen puntenlijst en A diploma over te leggen);
d. de geboorteakte of een geboortebewijs van den candidaat;
e. een bewijs, dat ten kantore van den Koloniaal-Ontvanger op Curaçao of den Ontvanger op Aruba de examengelden gestort zijn.

De examengelden voor het M.U.L.O. A of B bedragen f. 10.—:
voor het aanvullingsexamen of het voorbereidend ambtenaren examen f. 2.50.

De Inspecteur van het Onderwijs is gaarne tot het geven van nadere inlichtingen betreffende de examens bereid (spreekuur des Zaterdags van 9 — 11 uur v.m.).

Willemstad, 28 April 1947.

Het wnd Hoofd van het Departement van Onderwijs en Volksontwikkeling,

J. van Toorn Jr.

BEKENDMAKING

De ondergeteekende, Bruno Justiniano Arends, koopman, wonende te Aruba maakt hierin bekend, dat de door hem aan den heer Joseph Mouss verleende volmacht in September 1944, met ingang 1 Mei 1947 is ingetrokken.

B J Arends (St Nicholas Store) Oranjestad

De Blanke Dageraad

Wat is krachtdadiger dan de poezie van de onschuld en haar aanstekelijke kracht in een enkel schitterend geval te concentreren? De lelie is slechts blank aan haar top; Maria is blank van de oorsprong harer ontvangenis tot aan de voleinding van haar gorie. De jonggehouwde is een dag blank, blank om haar verleden en haar heden, van het ene sacrament tot een ander, van het doopsel tot het huselijk.

Maria zal immer blank zijn en dwars door alles heen, door de liefde en door het moederschap heen en van nu af geeft ze haar voorspel. Met haar zal voortaan al wat blank is, vergelijken worden.

Wat de vijanden van de godsdienst er ook van zeggen mogen, de Onbevlekte Ontvangenis beantwoordt aan iets in onze natuur; Zij bevredigt de zucht naar het gave, het volmaakte, naar datgene wat voor de dichterlijke verbeelding de schitterende wolk is aan de hemel, de sneeuw die „smetteloos" heet, het hermelijn, de oranjebloesem, de lentevlinder, ieder ontwaken en elke klare ochtend.

Als jonge meisjes met lichte sluier en een rozendiadeem, als een blanke beek heenglijden door de straten van steden en dorpen, van wie zijn ze de zusters? Maria overtreft ze allen en verwekt ze. Zij haalt alle blankheid van de wereld slechts naar zich toe, om ze weer terug te kaatsen, om ze te vermenigvuldigen. En wie zou willen afwijzen die bloei van klaarheid, temidden van al onze schaduwen?

Onze mensheid is zeker ellendig; maar hoe veel meer beslijkt zou zij niet wezen, als boven haar deze hoogheid niet zweefde, en deze ster niet schitterde!

O, zuivere, vrouw geworden straal, glimlach van de aarde, die in U van alle kwaal is verlost en aan de hoop weergegeven, welk een aankondiging is Uw heilige schoonheid! Gij zijt een wolk van wierook, die zich in onze dampkring verspdeidt; gij zijt een doorgeurde golf die langs onze wegen vloeit. Dank aan U, weten we hier beneden wat het leven der engelen is, en we zijn niet langer onbekend met de genaden van het Eden. Phenomeen van de zedelijke orde, wonderbaar bevoorrechte ziel, wij leren van Uw aangeboren zuiverheid. Gij zijt MARIA, dat men vertellen kan door DE VROUWE; wees onze Vrouwe, nu reeds van 't ontvangen dier gave af, die alle andere voorafgaat, ze omgeeft met liefelijkheid en met bekoorlijke, aanlokkende kracht voor de bekoorde of angstige ziel, o, onze Lieve Vrouw van Onschuld, lieve Vrouw van de Lelie, lieve Vrouw van de Mei.

(uit: DE Mystieke Roos.

A. D. Stertillanges O.P.)

MISSIONARISSEN.

Enkele getallen over de missionarissen uit Nederland volgens het boek „De Missieactie in Nederland" Dr. van Eerenbeemt.

Provincies:	Noord-Brabant	992	Overijsel	102
	Noord-Holland	500	Friesland	61
	Zuid-Holland	487	Zeeland	54
	Limburg	448	Groningen	28
	Gelderland	348	Drenthe	9
	Utrecht	133		
Steden:	Amsterdam	235	Breda	46
	Rotterdam	111	Haarlem	45
	's-Gravenhage	100	Delft	36
	Tilburg	92	Leiden	35
	Nijmegen	86	Schiedam	35
	'sHertogenbosch	81	Venlo	33
	Utrecht	66	Weert	31
	Maastricht	53	Arnhem	31

De schrijver kende van 3162 missionarissen de plaats van herkomst.

Missiegebied:	vóór 1900	na 1900	totaal
Afrika	47	703	750
Noord-Amerika	213	65	278
Zuid-Amerika	48	634	682
Australië	14	51	65
Azië	155	398	553
Europa	34	94	128
Nederlands Oost-Indië	150	650	800
Suriiame	73	54	127
Curaçao	107	81	188

De schrijver beschikte over gegevens van 3571 missionarissen.

Soldatenvrouw

Eenzaam achter gebleven maar waakzaam en trouw.

Ons leger is, door de buitengewone omstandigheden waaronder het zijn werk moet verrichten, tijdelijk niet meer samengesteld uit jongere elementen alléén. Ook ouderen trokken weer de uniform aan. Mannen met een gezin. Met vrouw en kinderen. En die soldatenvrouw, dat is een probleem apart.

Zij, de vrouw van den soldaat, kwam de laatste jaren veel te kort. Er zijn mannen, die in '39 bij de mobilisatie werden opgeroepen, om — dikwijls ver van huis — hun militaire plicht te vervullen. Toen kwamen de donkere Meidagen van '40, waarvan velen nooit meer terugkeerden......

Anderen, die wel thuis kwamen, bewaarden daarbij de herinnering aan een aardig avontuurtje in hun plaats van inkwartiering......

Het merendeel nam echter als vanouds ziin plaats in het gezin weer in, zij het ook voor kort. Toen kwamen krijgsgevangenschap, arbeidsinzet en onderduik. En weer telde ons land veel gezinnen zonder vader.

Tot bij de bevrijding in '45 het drama van veel gezinnen in 1940 zich herhaalde. De mannen die gingen om nimmer terug te keren. De mannen, die terugkeerden met herinneringen aan anderen en lege harten voor hun eigen vrouw. Maar tenslotte waren ook veel gezinnen in geluk herenigd. Nu voor de tweede maal. En weer voor hoe lang? Het Verre Oosten eist onze weerbare mannen op bij duizenden......

Voor alles alleen.

Evenals in '39, in '40 en al die jaren daarna, staat de vrouw, de soldatenvrouw weer voor alles alléén. Alleen voor de opvoeding van de kinderen, alleen dikwijls ook nog bij het in stand houden van het bedrijf. De moderne soldatenvrouw moet wel over een merkwaardige zelfstandigheid beschikken, om zich, zonder veel hulp van buiten af, door al deze moeilijkheden heen te slaan.

Vooral het opvoeden van de kinderen is nu een moeilijke taak. Zij missen de sportieve kameraadschap van den vader maar al te zeer; zij missen ook vaak de strenge tucht, die de vrouwelijke leiding kracht moet bijzetten. Kinderen schikken zich echter gemakkelijker in elke situatie dan de jonge moeder, die vaak eenzaam achter blijft; zelfs te midden van haar kinderen.

Hier is de vraag op zijn plaats: is het te verwonderen, dat zoveel — dikwijls te gemakkelijk gesloten — soldatenhuwelijken scheef zijn gegaan en nog scheef zullen gaan? Wie zal daar werpen de eerste steen?

Natuurlijk is dit alles niet goed te praten. Wij hebben echter geleerd, ons daarover niet meer te verwonderen. Vooral wanneer wij ons de oorzaken duidelijk voor de geest stellen. De afwezigheid duurde vaak te lang, en het ene huwelijk is daartegen beter bestand dan het andere.

Geestelijke zorg.

De zorg, waarmede de kerken onze mannen in uniform omringen (om een voorbeeld te noemen: het aantal geestelijke verzorgers bij de vloot steeg van 7 op 33), kan nog zo goed zijn, wanneer aan de andere kant de goede wil ontbreekt, blijven er altijd lacunes. Ik herinner me hier de verzuchting van een aalmoezenier van één van onze grote steden, met wien ik sprak over zijn nieuw militair tehuis: „Ach, ik krijg er zo de vaste klanten; het gros ontbreekt, omdat ik geen toestemming geef om elke avond te dansen. Ik heb toen een toespraak voor al die heren gehouden en ik heb ze gezegd: Het is zonde van al het werk, dat voor jullie gedaan wordt; als je toch niet wilt......"

Men nu niet, lezer, dat ik het uitstekende werk misken van onze militaire tehuizen. De concurrentie van bioscoop en dancing kan echter ook voor hen te groot zijn......

Natuurlijk is dat anders in kleinere plaatsen, waar de mannen van andere zijde minder vermaak wordt geboden. Daar zijn zij dankbaar voor de kans, die hun wordt gegeven om te studeren en de avond door te brengen met lezen of ontspanning. Met tot slot het gezamenlijk gebeden avondgebed voor het beeld van het Heilig Hart of van de Moeder Gods.

Of daarmede, alleen met geregeld bezoek aan de militaire tehuizen en contact met de geestelijke verzorgers, het probleem van alle gestrande soldatenhuwelijken is opgelost. Laat ons eerlijk zijn, dan zeggen we: neen! Geestelijke verzorging is belangrijk, maar daarnaast staat toch ook het wederzijds beter beleven van het gesloten verbond. Man en vrouw beiden moeten weten, dat de band die hen bindt — door hun huwelijk, begonnen met God — voor beide partijen de veiligste schutse kan zijn tegen alle gevaren.

Eerst dan weet de vrouw zeker, dat de gedachten van den man steeds aan zijn gezin zijn. Zoals de man moet weten, dat, ver weg misschien, een huis is, dat waarlijk zijn thuis is. Waar de soldatenvrouw in liefdevolle trouw waakt over haar gezin, en waar de kinderen ook hem gedenken, als zij 's avonds met moeder voor Maria's beeld dat simpele gebedje zeggen, dat zij zo dikwijls hoorden door een hartelijke vrouwenstem voor de adio.

(De Gelderlander).

B. de H.

ADMIRAAL d'ARGENLIEU TERUG NAAR ZIJN KLOOSTER

Militaire medaille verguldt ontslag.

(Van onze correspondent)

Parijs, 11 Maart. — De Hoge Commissaris voor Indo-China, admiraal Thierr d'argenliel, die te Parijs vertoeft om over de situatie in het Verre Oosten rapport uit te brengen, vervangen door den heer Emie Bollaert, tot voor kort Commissoris der Republiek te Stratsburg. De admiraal zal wel is waar naar Indo-China terugkeren, maar dat alleen, om zijn hoge functie aan zijn opvolger ter plaatse over te dragen.

Men vraagt zich te Parijs af, of dit ontslag, waarop de pers van uiterst links al maanden aan gedrongen had, een definitief einde zal maken aan de opzienbarende militaide carrière van den admiraal en of Thierry d' Argenlieu nu eindelijk gelegenheid zal krijgen terug te keren naar de kloosterbevel van 1939 naar de kloostedcel, waaruit het mobilisitiebevel van 1939 hem acht jaar geleden voor de marine kwam opeisen. Admiraal Thierry d'Argenlieu is namelijk un het niet-militaire leven ongeschoeide Carmeliet, tot welke orde hij na de eedste wereldoorlog, die hij als marine-officier in de Middellandse Zee doorbracht, toetrad.

Dat was in 1925 en reeds in 1925 en reeds in 1932 werd hij tot procinciaal van de Parijse provincie ded Carmelieten gekozen.

De mobilisatie van 1939 bracht den pater-provinciaal weer in het militaire leven terug. Hij werd door de Duitsers gevangen genomen, wist op transport naar Duitsland te ontsnappen en meldde zich bij generaal de Gaulle te Londen, die hem opdroeg de vrije Franse zeestrijdkrachten te organiseren. In 1941 benoemde de Gaulle hem tot Hogen Commissaris van Frankrijk in de Pacific en bij de invasie in 1944 droeg de generaal hem het opperbevel op oved alle Franse zeestrijdkrachten. Toen de Gaulle dan eindelijk in Augustus 1944 triomfantelijk Parijs binnentrok, was d'Argenlieu aan zijn zijde.

Laatste opdracht.

De laatste opdracht, die deze gepantserde kloosterling te vervullen kreeg, was de pacificatie van Indn-China. Alles scheen wél te gaan en het accoord van Fontaine-bleau tussen den toenmaligen pdemier Bidault en Ho Tsji Minh opende reeds vredesaspecten, toen de contractbreuk van den leider van Vietnam in December jl. beide partijen weer op voet van oorlog bracht. De Franse communisten namen het daarbij voor den Moskoviet Ho Tsji Minh op, die in hun pers kameraadschappelijk als „nom Ho" aangeduid wordt, en laadden de schuld van de vijandelijkheden op de schouders van den admiraal-kloosterling. Zijn ontslag, dat de regering hem zoeven verleende en dat zij door de toekenning van de „médaille militaire" meende te kunnen vergulden, zal deze merkwaardige monnik nu waarschijnlijk voorgoed aan zijn orde teruggeven.

INDEXCIJFERS.

MAART 1947.

Brood	15.66	175%	2740.50
Levensmiddelen	**Verbruik**	**Stijging**	**Gew.Index**
Aardappelen	13.18	240%	316.320
Bonen en erwten	2.15	213%	45.795
Boter	2.32	216%	50.112
Groente	5.12	240%	122.880
Havermout	0.81	210%	17.010
Kaas	1.33	350%	46.550
Koffie (gebr.)	0.36	305%	10.980
Koffie (ongebr.)	1.07	337%	36.059
Margarine	0.45	500%	22.500
Tarwemeel	5.93	266%	157.738
Melk	5.52	144%	79.448
Spijsolie	3.15	430%	135.450
Reuzel	0.83	383%	31.789
Rijst	6.23	400%	249.200
Suiker	11.34	467%	529.578
Thee	0.18	150%	2.700
Uien ...	2.24	...333%	74.592
Vis	2.60	200%	52.000
Maismeel	12.29	250%	307.250
Vlees	7.24	176%	127.424
		2689.425	
		268.94	

MAART 1947.

Manufacturen	Verbruik	Stijging	Gew.Index
Beddelakens en slopen	2.75	288%	79.200
Herenbroeken	4.26	388%	165.288
Damesjap. excl. zijde	1.36	655%	89.080
Dames onderkleding	8.56	354%	303.024
Heren onderkleding	10.85	610%	661.850
Herenpakken	1.06	270%	28.620
Zakdoeken	19.16	280%	536.480
Overhemden	10.08	507%	511.056
Heren sokken	8.77	320%	280.640
Schoenen	33.15	563%	1866.345
		4521.583	
		452.15	

In 1939, het jaar van vergelijking, werden in de meeste volkswinkels in hoofdzaak Japanse goederen verkocht. Thans zijn hoofdzakelijk Amerikaanse goederen te koop, waarvan de gebruikswaarde in verhouding uitgedrukt, op 1 : 3 gesteld kan worden. Bij vergelijking der prijzen, geven de stijgingspercentages, die absoluut juist zijn relatief een ongunstig beeld te zien.

Het Missiewerk in Indonesie

VERVOLG.

IV. FLORES.

De missionarissen van het Vicariaat van Manada hebben wel een zwaar kampleven achter zich; het hoogste procent slachtoffers hebben de Fraters van Tilburg te betreuren: tien van de negentien! Het is een troost dat de christenen in de oorlogsjaren trouw zijn gebleven; de 30 inheemse zusters, die door de Jappen waren verjaagd, zijn weer teruggekeerd en hebben hun kloosterleven voortgezet. Ondertussen zijn ook de drie eerste inheemse priesters uit de Minahassa gewijd; twee ervan waren al in de oorlogsjaren naar Manado gekomen. Ondanks de vele verwoestingen is men zoveel mogelijk naar de missieposten teruggekeerd. Ook hier toont de bevolking veel belangstelling voor het onderwijs; de stemming is niet anti-Nederlands; verschillende radja's zenden hun kinderen bij voorkeur naar de katholieke scholen. Ook bij de laatste onlusten van Manado hebben de missionarissen gewoon hun werk kunnen doorzetten.

Het aanbod van nieuwe leerlingen is groter dan de plaatsen, die beschikbaar zijn.

In de Apostolisch Prefectuur van Makassar heeft men eveneens het werk wederom met beperkte krachten hervat, zowel in Makassar zelf als in het Toradjagebied (Makale) en op het eiland Moena, ten Zuiden van de Zuid-Oost-punt, waar een goeroe een massale bekeringsbeweging heeft geleid.

V. KLEINE SOENDA-EILANDEN.

Deze ressorteren onder twee Vicariaten, nl. van Flores en Timor. Het Vicariaat van Flores had in de oorlogsjaren het grote voordeel, dat de Apostolisch Vicarius Mons Leven pas in Juni 1945, dus kort voor de bevrijding onder arrest is gesteld te Toda Beloe. Toen heeft de Japanse bisschop van Nagasaki, Mons. Yamagutsji, die op Flores verbleef, enige tijd het bestuur overgenomen. De overige tijd is Mons. Leven met de Apostolische Vicarissen van Batavia en Semarang vrij gebleven.

De priesteropleiding is ook, zij het dan met grote moeilijkheden, voortgezet, zodat men zelfs in de pezettingstijd nog enige priesters heeft kunnen wijden. Dit is voor een missiegebied met ruim 30.000 katholieken van vitaal belang geweest. Bovendien konden er nog 13 missionarissen, waaronder 7 priesters, en 30 Zusters aan de internering ontkomen. Er waren hier in 1947 zeven inheemse zusters die nu al kleine communiteiten vormen onder een Europese overste.

De bevolking is de missionarissen goed gezind gebleven en met vreugde zijn ze overal weer na de bevrijding ontvangen, zodat de missieactiviteit weer overal kan inzetten. Op Timor hebben de missiegebouwen wel erge schade geleden, doch het katholiek onderwijs is zeer in trek. Op de dorpen verzamelt men bijdragen om de meer begaafde jongens in staat te stellen door de school meer ontwikkeling te krijgen; zelfs in het politieke leven treden de katholieken op de voorgrond en zeer terecht, omdat hun leiders een aanzienlijk percentage van de bevolking vertegenwoordigen.

Wanneer men nu het geheel overziet, dan zijn er in Indonesië (Nederlands Nieuw Guinea niet medegeteld, wel Noord-Borneo) 17 zelfstandige missiegebieden, die tezamen een 600.000 katholieken tellen. Het is niet alleen numeriek, doch ook qualitatief een belangrijk onderdeel van geheel de wereldmissie. Indonesië vormt reeds door zijn natuurlijk ligging in belangrijke mate mede het beeld dat de wereld van het Verre Oosten ons in de naaste toekomst te zien zal geven: het is een schakel in de richting van Noord-West naar Zuid-Oost tussen het Aziatische vasteland en Australië en Polynesië en het is een doorgangsweg voor de Westerse mogendheden naar het Oosten.

De Nederlandse katholieken hebben in tet besef en in de verantwoordelijkheid voor hetgeen hier op het spel stond, vele jaren en ruimschoots hun eminente krachten, hun beste zonen en dochters, hun geld, pers, film en verenigingsleven in dienst gesteld van het missiewerk om hier iets groots tot stand te brengen. Dat is tot stand gebracht...: we mogen er trots op gaan. De dividenden van dit kapitaal en deze moeiten worden ons later uitgekeerd: „Uw loon zal groot zijn in de hemel!"

De politieke woelingen van heden geven ons in dit opzicht geen zorgen. Aan de overvloedige subsidies van een koloniale regering en nog minder aan de vaak liberale opvattingen van vele koloniale ambtenaren zijn we niet gehecht. De missionarissen als geloofsverkondigers en vooral als cultuurdragers werken zelf meer dan anderen mede om deze volken tot een hoger peil van ware beschaving te brengen en zichzelf overbodig te maken: een zelfstandige Kerk met eigen inheemse clerus is immers het doel van alle missie-arbeid.

Doch onze bezorgdheid geldt wel het tijdstip, waarop deze politieke zelfstandigheid ook aan de nog primitieve volken van de Buitengewesten wordt toegeworpen, die nog niet staatkundig geschoold zijn, die nog te gemakkelijk aan allerlei niet-christelijke invloeden bloot staan en bij wie het aantal katholieken nog maar een kleine minderheid vormt.

De missionarissen staan principeel krachtens hun rieping en opdracht altijd op het standpunt van de Indonesiërs: hun welzijn is hen wet! Zij zullen er niet voor terugschrikken om na het offer van hun vaderland te hebben gebracht, Indonesië voortaan als hun nieuw vaderland te beschouwen en lief te hebben en ook voortaan het burgerrecht te vragen van de nieuwe republiek.

Doch alles wijst erop, dat ze voor een zware taak zullen staan: op de voorposten van de christelijke beschaving! Sterker zullen de tegenstellingen worden en scherper zullen de wereldbeschouwingen tegenover elkaar staan, waar tussenin het oude, animistische heidendom wordt dood gedrukt.

Ik wil sluiten met een paar open vragen, die te overwegen waard zijn: Nu alom de Indonesische volksgroeperingen zich ontwikkelen tot een grotere zelfstandigheid en hun eigen autochthoon karakter versterken, is het nu nog opportuun om ook op politiek en maatschappelijk gebied de onderlinge verdeeldheid van de Christelijke partijen, — een echt Nederlands erfdeel! — eveneens voor de Indonesische Christenen te handhaven? Is al niet vaak gebleken, dat de jonge inheemse Christenen, die zich niet verankerd gevoelen in het historisch schisma van de 16e eeuw, veel sterker de reële eenheid tussen de verschillende Christelijke partijen aanvoelen dan het werkelijke onderlinge verschil?

Is dus tussen de verschillende Christelijke richtingen geen grotere coordinering op maatschappelijk en politiek gebied mogelijk om aldus sterker te staan tegenover de opdringende niet-Christelijke stromingen?

Tilburg.

P. Dr. Gregorius O.F.M. Cap.
(Het Missie-werk).

Suriname

Verkopen of behouden?

Wie eenmaal in zijn leven Liberia-koffie gedronken heeft, is en blijft een voorstander van het behoud van Suriname. Dit product — helaas kunnen alleen zij er over oordelen, die vóór de oorlog oud genoeg waren om koffie te drinken èn dan nog de zeldzame gelegenheid kregen op Liberiakoffie onthaald te worden — dit product was een der exportartikelen van Suriname.

Noch de koffie, noch een der andere producten van dit gebied kon het tot een welvarende „kolonie" maken. Herhaaldelijk heeft men het er met verschillende cultures geprobeerd, maar steeds moest „er geld bij". Het zou ons te ver voeren, een overzicht te geven van de lotgevallen, die Suriname op het gebied harer economische avonturen ondervond. Het feit, dat er steeds „geld bij moest", was een der redenen en een zeer voorname, dat men hier in Nederland dit deel van ons Rijksgebied met steeds geringere belangstelling beschouwde. In economisch opzicht was Suriname een brekebeen.

Was dit billijk, de zaak steeds van de economische kant te bekijken? Verklaarbaar natuurlijk wel, maar verstandig zeker niet. De meer en meer aan zichzelf overgelaten bevolking bleef in haar ontwikkeling achter, bij de bewoners van gebiedsdelen, wier economische betekenis duidelijker tot onze staatslieden sprak.

Het gebrek aan belangstelling voor Suriname was zelfs zo groot, dat het grondgebied er van (een vierkant, bergachtig kustland, als het ware ingeklemd tussen de Marowyne, de Oostelijke grensrivier en de Corantyn, de Westelijke grensrivier) op twee plaatsen nog „betwist" gebied heet! Dat wil zeggen, dat daar nog niet eens de juiste grenzen zijn vastgesteld van „Nederlands Guyana", zoals Suriname officieel is gedoopt, ten aanzien van de buurlanden, Brits en Frans Guyana. Zowel de uiterste Zuid-West- als de uiterste Zuid-Oosthoek van het tussen 52° en 58° W.L. en 2° 6° N.B. gelegen land, zijn op de kaart eenvoudig aangegeven als „betwist gebied"......

En nu is het zover, dat het gehele gebied „betwist" dreigt te worden. Want het voorstel van Porto Rico aan Amerika, om ons te polen over de mogelijkheid van een „verkoop", bevat ten enenmale géén frazen! Het is volmaakt afgesteld op de realiteit!

Immers, waarop grondt Porto Rico feitelijk zijn voorstel? Het lijdt aan overbevolking en het geeft voor, kans te zien de beauxiet-mijnen van Suriname in Amerika's voordeel te exploiteren! Wat wil daar Nederland tegenover stellen, vraagt Porto Rico zo tussen de regels door?

Zelfs, zo luidt het bericht, geeft de woordvoerder van Porto Rico onomwonden te kennen, dat Amerika: „Suriname zou kunnen krijgen als tegenpraestatie voor de hulp aan Nederland, bij het verkrijgen van Duits grondgebied".

Daar mag men zich gerust de ogen bij uitwrijven! Alsof Suriname een stuk veroverd of bezet gebied was, zoals Duitsland dan toch in zekere zin is, zou zonder zelfs met de wensen van de Surinaamse bevolking rekening te houden, Porto Rico dit grondgebied „politiek willen inlijven".

Ziedaar een stukje Zuidamerikaanse mentaliteit, Porto Rico, het kleinste eiland der Grote Antillen, gescheiden van Suriname door de Caraïbische Zee, slaat de ogen op dit ongeveer vijftien maal grotere Suriname. Maar daarvoor maakt Porto Rico dan ook deel uit van de Verenigde Staten en in die positie kan het den machtigen generaal Marshall, Minister van Buitenlandse Zaken der U.S.A., voorstellen: help die Nederlanders, die toch niets aan Suriname willen of kunnen doen aan een stuk Duits grondgebied in ruil voor de zo begeerde bauxiet!

Het is niet slecht bekeken. Amerika, dat gedurende de oorlog garnizoenen in Suriname legerde, kent de betekenis er van goed genoeg. Hier stuiten wij nu op een der factoren, eerder aangeduid in onze beschouwingen: welke invloeden onze Rijksdelen gedurende oorlog en bezettingstijd hebben ondergaan.

Suriname bleef vrij van Duitse of Japanse bezetting — maar het kreeg Noordamerikaanse garnizoenen ter bescherming. Nederland schoot tekort in militaire kracht, volgens de bondgenoten. Maar dát is ten slotte de oorzaak van onze zwakke positie niet tegenover de dreiging van Porto Rico's voorstel. Porto Rico is een Staat, met een volksvertegenwoordiging, politiek, mondig — Suriname niet......

Hier wreekt zich ons oud, koloniaal beleid. Een Staat Suriname in het Nederlands Rijksgebied behoeft „politiek" niet te worden ingelijfd. Misschien is het nog niet te laat, om Suriname te behouden. Maar met de vorming van een „schijn"-Staat zijn we er ditmaal niet!

[„Sinds wanneer is Porto Rico een staat?" — Red.]

SURINAAMSE REPTIELEN NAAR NEDERLAND.

Met het KLM-vliegtuig van **Zaterdag jl. werd**, als vervolg op de zendingen van de vorige zomer, wederom een wetenschappelijke proefzending levende kleine reptielen en amphibieen uit Suriname naar Nederland verzonden.

Er bestaat in Nederland grote belangstelling voor de ontvangst van levende terrariumdieren. Gedurende de oorlog heeft de studie van tropische objecten door gebrek aan aanvoer en de onmogelijkheid om de terraria en aquaria op tempedatuur te houden zo goed als stilgestaan; doch nu wordt deze in Nederland zo populaire hobby weer met kracht aangepakt.

Van deze zending — waaronder zich de Surinaamse pipa in alle ontwikkelingsstadia, van 1 cM af tot volwassen exemplaren van 2 dM bevindt — zullen ook enkele dierenparken, nl. die te Wassenaar en te Rhenen, profiteren.

Indien deze proef weer slaagt, zullen zendingen op grotere schaal volgen.

De tragedie van Palestina

door

ARTHUR KOESTLER.

In 1939 gaf de regering van Neville Chamberlain eerst Tsjecho-Slowakije en daarop de Joden van Palestina prijs. Het Witboek van Mei 1939 verklaarde, dat na een laatste toevoer van 75.000 mensen geen Joden meer in Palestina toegelaten zouden worden en dat zij daar steeds een minderheid van een derde der bevolking zouden blijven. De Landwetten van Februari 1940 verboden de koop van grond door Joden in 95 pCt van het gebied van hun Nationaal Tehuis.

Zo werd voor het half millioen Joden in Palestina hun land tot een ghetto gemaakt en voor millioenen Joden buiten Palestina, door het moordend mes achtervolgd, werd de reddende poort dichtgeworpen.

Leidende figuren in het Lagerhuis brandmerkten het Witboek als „een tweede München" (Churchill) en een „cynische woordbreuk" (Morrison). De Mandaatcommissie van de Volkenbond weigerde het te ratificeren. Maar de regering-Chamberlain hield vol. In 1939 werden de eerste drie schepen met vluchtelingen, goeddeels uit Duitsland (de Sandu, Astir en Assimi) teruggestuurd naar hun vertrekhavens. Dat was, wat de meeste opvarenden betrof, naar het concentratiekamp en naar de dood. Een ordonnantie machtigde de kustwacht van Palestina te schieten op schepen, verdacht van het aanbrengen van illegale refugié's.

Toen kwam de oorlog en de uitroeiïng van Joden in Europa.

In November 1940 wisten twee wrakke schepen met 1800 overlevenden Haifa te bereiken. Men kon hen niet terugsturen. Dus besloten de autoriteiten hen naar een verre Britse kolonie te zenden. De arme opvarenden werden overgebracht op de Patria, die 24 November 1940 zou vertrekken. Zij vertrok niet: de passagiers lieten het schip in de lucht springen.

Twee honderd mensen werden uiteengereten of verdronken, vlak voor de kust van het Beloofde Land.

Een toeschouwer......

Een van de toeschouwers, die dit van de kust af zag, was Eliahu Ben Hakim. Vier jaar later schoot hij Lord Moyne neer in Caïro en werd opgehangen. Een paar dagen later, terwijl men nog viste naar drenkelingen van de „Patria", kwam nog een schip des doods. De „Atlantic" bracht 1650 gevluchte Joden. Ook zij mochten niet aan land en werden weggevoerd. Zij leven tot vandaag de dag als gedeporteerden op Mauritius.

De climax van deze „wrede en onmenselijke daden" (Lord Davis in het Hogerhuis) werd bereikt met het zinken van de „Struma". Deze 180-tons Donauveeboot met 796 ongelukkigen aan boord zonk in de haven van Stamboel. De Turken wilden hen alleen laten landen als de Engelsen garandeerden, dat zij naar Palestina mochten gaan. De Palestijnse regering weigerde. Dus stuurden de Turken het opgelapte wrak terug naar Roemenië. Een paar mijl van de Turkse kust vloog het in brand. Er was één overlevende. De andere 795 Joden, onder wie 250 vrouwen en 70 kinderen, verdronken.

Het was een paar weken na de ondergang van de „Struma", dat de Palestijnse maquis hun werk begonnen. Van de drie:
Haganah (zelfverdediging);
Irgoen Zwai Leumi (nationale militaire organisatie) en
Vrijheid van Israël (Sterngroep)

is de Haganah het talrijkst. De leden komen uit de Palestijnse Arbeidspartij. De Haganah erkent de autoriteit van het officiële Zionisme, verwerpt terrorisme en heeft 50.000 á 75.000 leden, die goed en modern gewapend zijn. Een paar maanden geleden woonde ik manoeuvres ener mobiele colonne van de Haganah bij in een verborgen dal in Galilea. Deze Hebreeuwse boerenzoons hadden weinig te leren van de beste Britse commando-troepen.

Doeltreffend verdedigd.

Haganah begon in de Turkse tijd voor de verdediging der toen schaarse Joodse kolonisten. Toen de Engelsen kwamen, konden zij twee dingen doen: zelf de Joodse nederzettingen beschermen of de Joodse organisatie legaliseren. Zij deden het een noch het ander. Tijdens de onlusten van 1921, '22 en '29 werden de Joden in de oude nederzettingen van Jaffa en Hebron Safed vermoord, maar de nieuwe vestigingen, hoe eenzaam ook, werden door Haganah doeltreffend verdedigd tegen de Arabische benden. Het rapport der Koninklijke Commissie van 1937 zegt dan ook: „Het is duidelijk, dat de elementaire taak van het verzekeren der publiek veiligheid (door de Engelsen) niet vervuld is."

Gedurende de Arabische opstand van 1936 — 1939 moesten de Engelsen de illegale Joodse organisatie wél gebruiken. Orde Wingate gebruikte Haganagtroepen als speciale detachementen: hij werd er een soort Lawrence der Joden door. Toen de Arabische opstand onderdrukt was, liet men de Joodse wapenbroeders weer los. Zij waren weer misdadige elementen.

In 1939 en het voorjaar van 1940 werden leden van Haganah gearresteerd wegens het onwettig bezit van wapens. In October 1939 werd een strafproces tegen 43 Haganah-leden gevoerd, van wie velen tijdens de Arabische opstand door hun Britse officieren onderscheiden waren, terwijl allen zich als vrijwilliger voor het Britse leger hadden aangemeld, toen de oorlog uitbrak. Zij werden gearresteerd tijdens een oefening en tot lange gevangenisstraffen veroordeeld.

Op 22 April 1940 werd de Acco door het militaire hof, een andere groep, die de school van Ben Shemen meermalen tegen Arabische overvallen verdedigd had, veroordeeld tot gevangenisstraffen van twee tot zeven jaar.

Falende politiek.

Toen echter in de zomer van 1942 Rommel doordrong tot Alamein, werd de Joodse hulp weer wenselijk. Rashid Ali's opstand in Irak, de houding van het Egyptische Hof, het triomferen der Syrische en Palestijnse Arabieren bij het vooruitzicht van Hitlers overwinnig — dit alles bracht de erkenning, dat de verzoeningspolitiek jegens de Arabieren evenzo gefaald had als jegens Hitler.

Dit inzicht leidde niet tot een herroeping van het Witboek. Evenmin tot inwilliging van het verzoek der Zionisten om een Joods Leger te vormen — waarvoor in Palestina 140.000 vrijwilligers geregistreerd waren. Maar wel opende men de gevangenisdeuren voor de geharde Haganah-strijders. En wel gebruikte men hen voor gevaarlijke opdrachten. Zoals: het opleiden en wapenen van honderden mannen om een guerrilla te voeren, als de Duitsers Palestina eens zouden bezetten; het spionneren en saboteren door als Arabieren verkleedde Joden in Vich-Syrië en in de Lybische woestijn; het neerlaten van ongeveer vijftig Haganah-leden, waaronder vier vrouwen, als parachutisten in de Balkenlanden, Italië en Oostenrijk, waarvan velen nimmer zijn teruggezien.

Wederom was de verzoening kort van duur.

Rommel werd verslagen. Het gevaar was geweken. Opnieuw volgde het sinister procede. Massa-arrestaties van Haganah-leden, ontdekkingen van „verborgen" wapenen in Joodse nederzettingen, wapenen, die men een maand te voren maar al te gaarne liet gebruiken.

Van de toen gevelde vonnissen slechts én voorbeeld. Eliyahu Sacharof werd door het Militaire Hof op 5 October 1943 veroordeeld tot zeven jaar gevangenisstraf wegens het bezit van twee patronen méér dan het wettelijk toegelaten aantal voor het vuurwapen dat hij, met licentie, legaal bezat.

(Elsevier).